

Runosarja
Koputuksia seiniin, oviin

*paljastan pöydän,
itseni,
kuuntelen*

*tuossa kynttilä
tuossa kahvi, jo juotu,
karannut
selkeys hulmuttaa kaaoksen liepeitä
sekoaa runsaudesta
viivaa yli*

*alla on tilaa, tyhjyys
jossa voin kelluttaa
poikaa
ruusuinfektoitunutta äitiä
nelijalkaisia
hirsitaloa
joka
alkaa
vajota*

*yhä syvemmälle ja vetää sanat ketjuksi, tarttuu nilkkaani ja tönäisee ulos
pape
ril
ta*

*taivaan
alle*

Lyhyt ≠ tiivis, tiivis ≥ lyhyt

Mitä jos minä en pääse perille ilman lasipurkissa haalistuvia ruusun terälehtiä, päälle kaatuvaa iltaa tiellä jota Toyotan valot valaisevat korkeintaan seuraavaan mutkaan asti, ja siellä odottaa jokin, uusi hengitys, hengenahdistus, huoli työstä, huoli pojasta. Hirsitalon kokoinen rakkaus, melkein alkuperäiskunnossa, kerroksellinen. Keuhkot 60-luvulta, vintillä mustuneet hirret sen huoneen yllä jonka jalkalistat ovat ne kapeat, kapeammat, hengästyttää, mutta hirretkin hengittävät. Ne on pilattu vain puoliksi maalilla. Maali liituaa, ei ole sitä pahinta ja muovisinta laatua, haluaa pelastua tai suojata. On savupiippuja, mustuneita ja uudelleen muurattuja, linoleumia ja kahdessa huoneessa uusi lattia. Se kantaa minun ajatuksiani, kun kurkistan ylös ja vajoan alas. Hormi on piikattu auki vintin lattian tasolta, että minun rakkauteni ulokkeille pesineet naakat saatiin sanottua, rikkoutuneet ja vanhat pesät vain uppotukkeina keskellä lämmön ja ilman kulkua. Vain, vain, vain. Ei vaaraa, vaaratonta. Valkoisia, tasakokoisia muistoja jäi vintin lattialle, hormi muurilaastilla kiinni ja te ette tiedä, siksi kerron: olen tulta. Olen tuli, ja minä tarvitsen nämä kaaret ja sormennapsaukset, suuren valkoisen lakanan ja siihen silmänreiät, että uskallan laskea itseni katsottavaksi. Olen tiivis, hohkainen kiveksi tiivistynyt tuli, vulkaaninen ritinä runon ratissa, riimittömissä ärräpäissä. Pysähdyn. No niin, ollaan perillä. Joskus toiste tulee hyppy kiveltä: pieni ponnistus ja ylös; alastulo.

Niin siinä kävi,
niin,
tuli halla, tuli lumi
ja yhtäkkiä huomaa:
minulla
on melkein
pellollinen
piiloutuneita perunoita

En nostanut niitä, en,
melkein nostin,
en ihan

Mitä ne nyt ajattelevat?
Pelkäävätkö kylmää?
Painaako maa, madot,
rikkaruohojen juuret,
vaalisalaisuus,
kirkas särmikäs lasinsiru
joka
löytyy joka vuosi eri paikasta

Vai tutkivatko ne itseään ympäröivää viivaa
huokaavat:
olen peruna,
pyöreä,
rajallinen
mutta
rajaton

Ensi keväänä alan kasvaa, lykkään vartta ja mukuloita,
siivoan komerot,
lahjoitan tummat siniset
niitä tarvitseville
ja kasvatan
perunankukan

Se on pieni ilon silmä
Se on kaunis pieni keltainen violetin keskellä
näkymättömän kasvun yllä
melkein keskellä pihaa

se riittää

Siellä kaukana alhaalla lentää leijanmuotoinen lapsi, kahdentuu, tarttuvat toisiaan kädestä ja minä huokaan, istun jonkun iänaikaisen jääkaapin puskeman freonipilven jättämään aukkoon ja tunnen kylmyyden. Avaruus on täysin tyhjä. Täysin. Siksi sen nimi on avaruus, äärettömiin tilaa katseelle etsiä krokotiilia, uppotukkeja ja energijuomatölkkejä, iilimatoja ja liikaa selkeyttä, joka rusikoi pois tammenterhot, kolme pientä valkoista kiveä ja tarpeen juosta ympyröitä. Minä heilutan kaareissa öitäni, sytyn ja sammun kuten muutkin äidit, taivaalle heitetyt. Ankkurit kolahtelevat eivät tartu, ja lapset leijuvat eteenpäin, taaksepäin, yli tapahtumahorisontin yhä käsi kädessä. Vapisen, käännän esiin seuraavan yön.

Mutta eihän minulla ole mitään
sanottavaa, vain sanoja
hakasia
liittimiä, kukka
joka ruiskuttaa vettä
päällesi

päätä itse: haluatko
vettyä reunoiltasi, sulautua
pehmeästi
terävän kulman
ympäri, muotoutua

hetkeni
suojaksi

Niin
ja taas
niin, niin runsas
te huokaatte
vaikka minä vain
pyörin kädet avoinna

annan
käsien laskeutua sanoille

tavut ja merkit huohottavat, kuuluu
kirkaisuja

jaloista kiinni ja ylösalaisin
terveen värinen
runo
syntyi:

Voiko ihminen olla
söpö
eläin?

Kudon keskellä värejä yöhön

Valitsen illaksi lämpimän ruusun, ruohon ja voin, yölle annan tujauksen violettia ja paloautoa/outoa, kirsikoita, ehkä kypsää, makeaa mansikkaa. Näistä kudon itselleni tytön ja jouluiloa. Seslongin takana aukko kakistelee. En käännä, annan itseni muistaa että se on jo täytetty, mutta aukko on jääräpäinen ja raottuu. Puikot jatkavat kilinänsä kun kolmas, neljäs ja seitsemäs käteni ruuvaavat lisäsilmiä, varapään tai kaksi, protonipumpun ja munankuoria paikoilleen. Tästä se lähtee, palaa, lähtee. Osat alkavat lapioida äitiä/äitiyttä/minua peittämään aukkoa, peittämään. Pettämätön suunnitelma. Liike jatkuu saumatta siihen mihin se viimeksi loppui, halkaisukirves tähtää ja osuu prikulleen keskelle tytön huolta, pojan vilkkaita aivoja säätelemään. Yö on hellä, tehokas, takaperoisesti kaikkeus pehmustetaan kissoilla ja komedioilla. Oikeankokoiset saappaat yksinäisyydelle, kaverisynttärit joka tavalle olla erilainen, sinä tai minä. Ainutlaatuinen massatuote, hengitys, möyhii avaruusolentoja ja kitaraa. Tuhhat tapaa olla terveellinen pizza. Isän tilalla oleva aukko on melkein peitossa, peittämani, enää tonttulakki ja voin tiivistyä taas ihmiseksi. Kiitos, isä sanoo, ja kumauttaa minua päähän yksityisautolla. Niitä käyttävät vain laiskat ja itsekkäät (minäminäminä), mutta isällä on hellä luonto, hän heittää kirpputorit ohitseni. Niin ne tekemättömät pikkuostokset, joista kertyy isoja summia, epäröiden kiertyvät sädekehäksi isän pään päälle. Sädetikut kummassakin kädessä rätisten hän esittää asiallisen kysymyksen, astelee lukemaan aikatauluja ja toisten tilaamia lehtiä, jotka putoavat postissa sattumalta auki sanaristikon kohdalta. Isällä on rikas sisäinen maailma. Se hohtaa mustana ja valtavana, kun tähtisadetikkujen kipinät etäännyvät ja sammuvat. Minä olen ihminen, koralli, otan mustani kissan katseesta, salmiakista ja kajakin kansiköysistä. Otan mustan ja valitsen valkean, saan lapset ja värit.

Tunnustan
tunnustelen
tänäänkin

kerran ja toisen
vanhemman
muotoista
a epämuotoista
u
k
k olen ameeba
o olen tähti
a
v
e
n ja täytän
y omalla
n vanhemmuudellani

aukon ja
vähän ylikin

sen unohdusta
unohduksesta

k
ä reunojen
p ja
r
i tähtenä
s tiivistyn
t ja
y tiivistyn
v ja
i
e olen
n äiti,
siis

neutronitähti
sukankutimessa
tiukka käsiala
sivustavedettävällä

Vuosimallin 1999 Toyota corollan pakoputki on yhdestä kappaleesta. Kun sen ääni madaltuu, siis se vuotaa, valmista varaosaa ei ole. On tuunattava.

Vuosimallin 2001–2004 äitikin putputtaa ja savuttaa. Se vuotaa merkkejä ja viestejä. Se tuunaa itseään.

Juuret kääntyvät
epäröiden
kohti pilviä